

bringer, Planeringer, Anlag paa Bredeierens Eng-
 boder, hvad saa? Skal saa den paagjældende
 Iffe-Bredeier være berettiget til at fordre, at
 disse Arbejder foretages, for at han kan komme
 til at deltage i Vandingen? Det er et Spørgs-
 maal, som Paragrafen ikke giver Svar paa.
 Man vil maasse sige, at det er Noget, som
 Landvæsenkommissionen skal hjælpe os ud over;
 men hertil maa jeg svare, at det er ikke Landvæ-
 senkommissionernes Opgave at drage Grændsen
 mellem Mit og Dit, det er derimod deres Opgave,
 naar der er givet dem en ren og klar Regel, hvor-
 efter de skulle bestemme, hvad Ret Enhver har,
 saa at sige, hvorledes det under de for-
 haandenværende Forhold skal udføres. Jeg
 mener altsaa, at man ikke bør gaa ind
 paa den Ordning, som her opstilles i § 67, men
 blive ved den gamle Ordning, saaledes at man
 anerkender Bredeierens Eiendomsret til Vand og
 blot giver Regler for, hvorledes han skal sættes
 istand til at kunne delagtiggjøre Andre i det Vand,
 som han har Ret til at optage, men som han
 ikke selv altsammen har Brug for. Derved tror
 jeg, at man i det Væsentlige naaer Maalet, og
 derved træder man ikke Nogens Eiendomsret for
 nær. Man kan sige, at saa optaar der den Vanstæ-
 lighed, at saa maa de købe Vandet af Bredeieren.
 Ja, deri finder jeg aldeles ikke noget Urimeligt.
 Naar en Mand har et Gode og maasse i et saa
 stort Omfang, at han ikke selv kan forbruge det
 Altsammen, pleier man ellers ikke at antage, at
 Andre have Ret til at tage det fra ham, fordi de
 kunne have Brug for det, men i saadanne Til-
 fælde maa Andre, hvis de vil delagtiggjøres i det,
 købe det. Hvis man vil tage et meget nærlig-
 gende Exempel, kan man tænke sig det Tilfælde,
 at en Mand har overflødig Gjødning og ikke med
 Nytte kan bruge det til sine egne Marker; saa vil dog
 Ingen falde paa, at man kan gaa hen ved en eller
 anden Kommission og tillæge Andre Noget af
 Gjødningen. Eieren er jo nemlig raadig derover,
 og ville Andre have Del i dette Gode, maa de
 købe det af ham. Kommissionen nævner Side
 100 og 101 flere Exempler paa lignende Vanstæ-
 ligheder som den, jeg først omtalte. Jeg skal
 ikke gaa nærmere ind paa dette, da det er af selv-
 samme Beskaffenhed. — Derimod skal jeg gaa
 over til at omtale et andet Spørgsmaal, nemlig
 Spørgsmaalet om Fordelingen af Byrderne ved
 Vandløbenes Regulering og Vedligeholdelse. Det
 første Spørgsmaal, som her naturlig fremstiller
 sig, er dette: Paahviler der Vandløbseieren som
 saadan nogen Forpligtelse med Hensyn til Vand-
 løbets Vedligeholdelse? Dette Spørgsmaal tror
 jeg, bør besvares betræffende. Det synes at ligge
 i Sagens Natur, at den, der eier en Eiendom,
 har en Forpligtelse lige over for dem, der eie Nabo-
 eiendomme, til om han end vil lade sin Eiendom
 forfalde, saa dog at holde den i en saadan Stand,
 at der ikke derved tilføies Naboieendommene Skade.

Denne Sætning, tror jeg, er temmelig ubestridelig,
 det er Noget, der følger af sig selv. Men, an-
 vendt paa Vandløbseierne, fører denne Sætning
 til, at Vandløbseieren maa som saadan være for-
 pligtet til at holde Vandløbet oprenset til sin
 gamle Dybde og Bredde. Jeg tror ogsaa, at
 den Sætning er anekkjendt i vore Love og det
 lige saa tidligt, som der overhovedet bliver Spørgs-
 maal om at give Love paa dette Omraade. Jeg
 skal i saa Henseende henvise til Forordning 8de
 Marts 1760 § 6, hvor det udtales, at Amtet
 skal foranstalte den aarlige Oprensning og til den
 Ende lade de tilstødende Lodsseiere tilbele hver deres
 Strækning. Den samme Grundsætning kommer igen
 i alt Væsentligt i Forordningen 25de Juni 1790,
 og jeg tror heller ikke, at den er miskjendt i vor
 nugjældende Lov, Forordningen af 29de Juli
 1846. Jeg gaar altsaa ud fra, at Vandløbs-
 eierne som saadanne have den Forpligtelse at
 vedligeholde Vandløbene oprensede til deres gamle
 Brede og Dybde. Det er altsaa Noget, som
 Alle og Enhver, der have Interesse i Vandløb-
 bene som Afledningskanal, har Ret til at fordre.
 Bliver der Spørgsmaal om, at Vandløbene i
 yderligere Grad skulle fyldestgjøre Næmmedet som
 Vandafledningskanaler, gjøres der altsaa Paa-
 stand paa, at de f. Ex. skulle uddybes dybere
 eller graves bredere eller, at de skulle rettes,
 er det Noget, der ikke kan paahvile Vandløbseierne
 som saadanne; men det er Noget, som maa paa-
 hvile dem, der have Interesse i, at disse Arbeit-
 der foretages. Naar saadanne Arbejder foretages,
 fremkommer der en større Vedligeholdelsesbyrde
 end tidligere. Jeg mener, at det er ogsaa en
 Selvfølge, at denne Byrde ikke kan lægges over
 paa Vandløbseierne som saadanne, den maa paa-
 hvile dem, der have Interesse i, at Vandet maa
 beholde den større Dybde og Brede. Derefter
 kommer jeg altsaa til det Resultat, at Grund-
 principet for Fordelingen af Byrden med Hensyn
 til Vandløbs Regulering og Vedligeholdelse bør
 være det, at Vandløbseierne bør, hvad enten det
 er private Vandløb eller Vandløb, der ere stillede
 under det Offentliges Tilsyn, forlods bære den
 Byrde, som bestaar i at vedligeholde Vandløbene
 til deres rette gamle Brede og Dybde. Alle
 de, der ere interesserede i Reguleringen af
 Vandløbene, maa i Forhold til deres Inter-
 esse bære Byrden ikke blot ved Vandløbenes
 første Regulering, men tillige Byrden af de
 forsøgede Omfostringer, som Vedligeholdelsen kræ-
 ver. Her er altsaa et Punkt, hvor man, naar man
 kaster Blikket paa §§ 11 og 13, vil se, at jeg er
 uenig med Lovforslaget. § 11 bestemmer nem-
 lig ganske rigtig, at forpligtede til Deltagelse i
 de med Reguleringsarbejdernes Udførelse forbundne
 Udgifter ere alle de Lodsseiere, som kjønnes at
 have Nytte og Interesse af Reguleringens Fore-
 tagelse. Deri er jeg enig; men derimod er jeg
 ikke enig i den Regel, som § 13 giver med Hen-